

194-196], а Діана Чен знаходить разючу подібність між сприйняттям римлянами Августа як батька батьківщини і інтерпретацією Бога як Отця в Євангелії від Луки і в Діях апостолів [3].

Отже, для стародавнього Риму поняття «рід», «родоначальник», «батько» були тим сакральним фундаментом, на якому вибудовувалися не лише духовні, а й політичні смисли. Ці «язичницькі» інтенції були переосмислені християнством, де «рід» розрісся до (потенційно) всього людства, а шанування батька римського народу замінилося на шанування Отця Небесного.

1. Гиббон Э. Закат и падение Римской империи. Т. 5. Москва: ТЕРРА–Книжный клуб, 2008. 592 с.

2. Appian. Roman History. Translated by H. White. Vol. III. Loeb Classical Library. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1964. 565 p.

3. Chen D. G. God as Father in Luke-Acts. New York: Peter Lang, 2005. 294 p.

4. Popović M. God the Father in Flavius Josephus. In *The Divine Father: Religious and Philosophical Concepts of Divine Parenthood in Antiquity*, edited by F. Albrecht and R. Feldmeier. Leiden: Brill, 2014. P. 181-197.

Астахов Володимир Антонович,
кандидат педагогічних наук, доцент
(Придніпровська державна академія
фізичної культури і спорту)

Скрипченко Олександр Тарасович,
викладач
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

МІЖНАРОДНІ СПОРТИВНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВОДНИХ ВИДІВ СПОРТУ В СИСТЕМІ ОЛІМПІЙСЬКОГО ПРАВА

Олімпійське право (ОП) - одна з найважливіших структур сучасного міжнародного права - включає норми як міжнародного публічного права, що регулює міждержавні відносини, так і міжнародного приватного права, що охоплює відносини між приватними особами – організаціями і громадянами різної державної приналежності [1].

Олімпійське право об'єднує норми міжнародного права і національного законодавства, що регулює спортивні правовідносини міжнародного характеру. Внутрішнє законодавство кожної країни, в тій чи іншій мірі зачіпає питання міжнародного олімпійського руху, повинно сприяти зміцненню міжнародного спортивного правопорядку. Крім того, ОП тісно взаємодіє з іншими нормативними комплексами в регулюванні міжнародних і внутрішньо державних спортивних відносин.

Головною групою суб'єктів олімпійського права є Міжнародні спортивні організації (МСО) – неурядові громадські об'єднання організацій і приватних осіб, створені на основі добровільності і зацікавленості в певній сфері фізичного виховання. Вони бувають як аматорськими, так і професійними і можуть існувати у формі федерацій, асоціацій, спілок. В умовах глобалізації багато спортивних організацій, в тому числі й федерації є впливовими гравцями в світовій політиці та в міжнародній спортивній сфері. Так, наприклад, такі міжнародні спортивні організації, як МОК, ФІФА, УЄФА, ФІБА та інші беруть участь в громадських рухах, акціях на підтримку найбідніших країн, сприяють вирішенню гуманітарних, екологічних проблем, підтримують боротьбу з бідністю, расизмом [2].

Однією з основних груп МСО, що організують і проводять олімпійський рух є МСО з окремих видів спорту. МСО з окремих видів спорту – це перш за все міжнародні спортивні федерації, які несуть відповідальність за цілісність певного виду спорту на міжнародному рівні. Вони є міжнародними неурядовими організаціями і визнані МОК в якості керуючої одним або декількома видами спорту на світовому рівні. Національні федерації подібних видів спорту пов'язані з міжнародними спортивними федераціями (МСФ). Хоча МСФ зберігають незалежність і самостійність в управлінні своїми видами спорту, їх практика і діяльність діє строго в рамках Олімпійської хартії. МСФ виступають гарантами чесної гри і повинні ретельно спостерігати за розвитком спортсменів, які виступають у цих видах спорту на всіх рівнях.

МСФ можуть формулювати пропозиції для Міжнародного Олімпійського комітету (МОК) щодо Олімпійської хартії і олімпійського руху в цілому, включаючи організацію та проведення олімпійських ігор, висловлювати свою думку щодо кандидатур на організацію Олімпійських ігор, особливо щодо технічних можливостей міст-кандидатів, співпрацювати в підготовці Олімпійських конгресів, а також брати участь в діяльності комісії МОК [3. 4].

У сучасному міжнародному спортивному русі існують дві категорії МСФ – це міжнародні спортивні федерації які входять до програми Ігор Олімпіад та міжнародні спортивні федерації які на входять до них (тобто не-олімпійські види спорту). На даний час існують 35 Міжнародних спортивних федерацій з олімпійських видів спорту (38 МСФ з літніх видів спорту та 7 МСФ зимових видів спорту), які беруть безпосередню участь в організації та проведенні Ігор Олімпіад. Всі зазначені МСФ признані МОК.

Розглянемо більш детально роботу Міжнародних спортивних федерацій, які включають водні види спорту і є достатньо великими і вагомими в Україні. Міжнародна федерація веслувального спорту (ФІСА) (фр. Fédération Internationale des Sociétés d'Aviron (FISA)) - організація, що займається розвитком веслування академічного в світі. Її завданням є удосконалення системи проведення змагань, проведення чемпіонатів світу, проведення роботи з розвитку та популяризації виду спорту, удосконалення правил змагань, методики підготовки та веслового інвентарю.

ФІСА була заснована 25 червня 1892 року в Турині представниками Франції, Швейцарії, Бельгії та Італії у відповідь на зростаючу популярність веслування, а Штаб-квартира ФІСА з'явилася в Лозанні (Швейцарія) лише у 1922 році.

Перший чемпіонат Європи був організований і проведений ФІСА в 1893 році в Орта, Італія. ФІСА стала першою міжнародною спортивною федерацією, яка приєдналася до олімпійського руху сучасності. Змагання з академічного веслування вперше з'явилися на літніх Олімпійських іграх 1900 р. в Парижі і з тих пір включалися в програму кожних наступних Ігор. Спочатку змагання були чоловічими, а жіночі дисципліни з'явилися на літніх олімпійських іграх лише у 1976 року в Монреалі. У цьому виді спорту розігруються 14 комплектів нагород.

Кожна країна має свою Федерацію або регулюючий орган, який відноситься входить в конгрес ФІСА. У 1962 році відбувся перший чемпіонат світу з веслування академічного, який з 1974 року проводиться щорічно, а перший чемпіонат Європи - в 1893 році. У 1954 році був проведений перший чемпіонат Європи серед жінок.

Міжнародна федерація плавання (фр. Fédération Internationale de Natation, скор. FINA, в українській транслітерації ФІНА) – організація, що об'єднує більшість національних плавальних федерацій, визначає основні напрямки розвитку найпопулярніших водних видів спорту, зараз це: плавання, стрибки у воду, синхронне плавання, водне поло, плавання на відкритій воді.

Організація була заснована 19 червня 1908 року в Лондоні (Велика Британія), відразу після закінчення Літніх Олімпійських ігор 1908, з метою об'єднання зусиль по стандартизації правил і нормативів проведення змагань в найпопулярніших водних видах спорту. Біля витоків створення організації стояли національні плавальні федерації: Бельгії, Великої Британії, Угорщини, Німеччини, Данії, Фінляндії, Франції і Швеції. До 1928 року в організацію вступило 28 членів, а зараз членство в ФІНА має 201 національна плавальна федерація. Структурно ФІНА розділена на 5 конфедерацій, що займаються управлінням плавальними змаганнями на рівні континентів і регіонів усього світу. Під егідою ФІНА проводиться Чемпіонат світу з водних видів спорту та інші міжнародні змагання. Штаб-квартира ФІНА знаходиться в швейцарському місті Лозанна. ФІНА офіційно визнана МОК і є одним з його партнерів у проведенні змагань з плавальних видів спорту в рамках Олімпійських ігор.

Міжнародна федерація вітрильного спорту (англ. International Sailing Federation, ISAF) – головна всесвітня спортивна організація в області вітрильного спорту, член Асоціації міжнародних федерацій олімпійських літніх видів спорту. Утворена в жовтні 1907 року зі штаб-квартирою в місті Саутгемптон (Велика Британія). Нинішню назву організація отримала в 1996 році, коли був перейменований Міжнародний союз вітрильного спорту (англ. International Yacht Racing Union (IYRU)).

В програмі Ігор Олімпіад вітрильний спорт з 1900 року (в Парижі). В сучасну програму Ігор Олімпіад входять перегони в таких семи класах швертботів, як «470», «Фін», «Лазер», «Лазер-Радіал», «49-er», «49-er FX», «Накра 17» та вітрильна дошка «RS:X». З 1988 року в програму Олімпіад введено жіночі класи яхт, а з 2016 року введено змішаний екіпаж яхт. Чемпіонати світу з вітрильного спорту проводяться з 1922 року, Чемпіонати Європи з 1932 року.

Міжнародна федерація каное (ICF) є головною організацією, що об'єднує всі національні федерації веслування на байдарках і каное. В 1924 році в Копенгагені було засновано Міжнародне представництво каное (ІРК), яке й узяло на себе організацію міжнародних змагань з веслового спорту. У 1933 році ІРК провело перший чемпіонат Європи в Празі, а в 1939 році - в місті Ваксхольм, Швеція – перший чемпіонат світу.

В олімпійську програму змагання з веслування на байдарках і каное були включені в 1936 році в Берліні на XI Іграх Олімпіад. До програми увійшли змагання чоловічих екіпажів на одиночках та двійках. Змагання жінок на байдарках були проведені вперше в рамках XIV Олімпійських ігор в 1948 році в Лондоні. У 1946 році ІРК було перейменовано в ICF (ІКФ) – Міжнародну федерацію веслування на байдарках і каное, у яку входять 157 національних федерацій. Штаб-квартира знаходиться в Лозанні (Швейцарія) і управляє всіма питаннями веслування на байдарках і каное по всьому світу.

Чемпіонати світу проводяться щорічно з 1938 р., а чемпіонати Європи – з 1933; серії змагань Гран-прі – багатоетапні Кубки світу, раз на два роки.

Змагання на байдарках проводяться серед чоловіків і жінок (з 1948), на каное – тільки серед чоловіків на дистанціях 500, 1000 м (до 1960) і 10 000 м. Олімпійські класи човнів: байдарки-одиночки, двійки і четвірки; каное – одиночки і двійки.

Всеукраїнські федерації з водних видів спорту підтримують прямі міжнародні контакти і зв'язки, представляють інтереси українських видів спорту, укладають відповідні угоди і беруть участь у здійсненні спортивних заходів, в яких дуже вдало виступають українськи атлети, тобто є активними членами МСФ і олімпійського руху.

1. Алексеев С. В. Олимпийское право – новейшее направление спортивной юриспруденции / С. В. Алексеев // Спорт: экономика, право, управление. – 2009. – № 3.

2. Алексеев С.В. Международное спортивное право. Учебник. / С.В. Алексеев–М.: Юнити-Дана, 2012. – 895 с.

3. Гостева С. Р. Спортивное право / С. Р.Гостева, Г. Р. Гостев // БЕРЕГИНЯ.777.СОВА. 2017. – №4 (35). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/sportivnoe-pravo> (дата обращения: 12.01.2020).

4. Право международных организаций: учебник и практикум для бакалавриата и магистратуры / Под ред. А. Х. Абашидзе. – М.: Юрайт, 2019. – 505 с.